

Този лѣсъ има подъ себе си глѣсты пасища по ребрата на гората (*dans la pente de la montagne*). Т. 25.

Рѣбумъ нар. рябью: Еребичице ребумъ шарена по поле леташъ високо леташъ, Далеку гледашъ, бога ми моляшъ: На куки слана, во куки слава, Да му ѿ жива домакину глава. М. 461.

Рѣвла с. ж. **Рѣвлю** с. м. рева. Ц.

Ревливъ пр. плаксивый: Когато бѣше малакъ, ти бѣше слабо, рѣвливо и болно дѣтенце. З. 338.

Ревнивъ пр. возбуждающій удовольствіе: Робенсынъ, тежко като въздъшаше, погледваше часъ по часъ на ревнивото месо и мыслеше да ли бѣ край да ся опече на шиша. Р. А. 35. 2)—ревнивыи.

Рѣвность с. ж. любострастіе, вожделеніе: Отъ дѣто като ма видѣла че глѣдамъ на нея съ голѣма рѣвность, захвана да ма мамри и дума: „у тапмазмѣснѣ кѣфиръ“, спр. не тѣ ли е срамъ невѣрнице! Х. II, 134. 2) ревность.

Ревнувамъ и. дл. (син. каскандисвамъ) ревную, завижду: Не трѣбва да ревнувамъ (каскандисвамъ) кметовитѣ и имотнитѣ хора. Сб. 88.

Рѣво с. м. рѣва: Пухо пуха, рево реве, а плачко плаче. Ч. 216.

Ревъ с. м., съ чл. **Ревѣтъ**, ревъ: Лвицата изпълня лѣсовѣтъ съ рева си. Т. 257. Нараненитѣ ся обърнаха да бѣгатъ съ страшны ревовѣ, и трима одъ тѣхъ премрѣли паднаха. Р. А. 173.

Ревѣ и. дл. **Ревнѣ** и. св. 1) реву, зареву: А бѣдното дѣтенце рѣве и рѣве. З. 146. Майката ревала и скубала кусата си. З. 260. Кога-то ги (дѣца-та) боли коремы тии реважъ и пищжъ. Л. Д. 1871 р. 128. Лошъ обычай е, гдѣто, чтомъ ревне дѣте да му ся вѣвѣра сиса-та въ уста. ib. 69 р. 93. Донесе машко детенце, Машко ѿ дете вѣрлаче, Вѣрлаче вѣрло душманче; Ка ревна, веке не мажкна. М. 61. Азъ ревахъ като лвъ въ яростта си. (*Je rugissais comme un lion, dans ma fureur*). Т. 65. Тежко ревнахъ ония ти желѣзни топовѣ съ широки грѣла. Тб. 79. обз ослѣ: Лисицата каза на магарето: Оплашваше и мене, ако не бѣхъ те чула като реवेशе. Сб. 25. 2) мычу, замычу: Ахъри горжт, катѣри реважъ. Д. 56, 6. Волтъ не реве, че колата скърцать. Ч. 135. Качѣха на кола, Ривна биволъ пѣкна. В. 127. **Реване** с. с. ревъ: Па отъ лѣвскитѣ ревенія и замскитѣ сисканія ичеше планината. Х. II, 32.

Рѣдица с. ж. косичка: Свѣтна мома, като ясно слѣнце, Рѣдици ю отъ злато плѣтени, Витици ю отъ сребро віени. Ч. 340.

Рѣдко нар. рѣдко: Я си извади врано-то конче, Защо ся конче рѣдко нахожда. Д. 55, 11—12. Рядко е Българинъ да впрѣга неподкованы волове или биволы. Пк. 49.